

farnosť Vysoké Tatry

Ratolesť

ročník VII.

číslo 2.

jún 2015

Stretnutie so svätcom

Páter Teodózius Florentini

Život Pána Ježiša

Púť k blahoslavenj sestre Zdenke

VÁŽENÍ ČITATELIA!

Na ruzyňskom letisku 21. apríla roku 1990 zazneli tieto slová:

„Vaše Svatosti, milí spoluobčané, nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku: člověk, který byl ještě před šesti měsíci zatýkán jako nepřítel svého státu, vítá dnes jako jeho prezident prvního papeže v dějinách katolické církve, který stanul na půdě, kde tento stát leží.“

Nevím, zda vím, co je to zázrak. Přesto se odvažuji říct, že jsem v tomto okamžiku účastníkem zázraku: do země zdevastované ideologií nenávisti přijíždí posel lásky; do země zdevastované vládou nevzdělanců přijíždí živoucí symbol vzdělanosti; do země donedávna ničené ideou konfrontace a rozdělení světa přijíždí posel míru, dialogu, vzájemné tolerance, úcty a laskavého porozumění, zvěstovatel bratrské jednoty v různosti.

Po dlouhá desetiletí byl z naší vlasti vyháněn duch. Mám tu čest být svědkem okamžiku, kdy její půdu líbá apoštol duchovnosti.

Vaše Svatosti, vítám Vás v Česko-slovensku!“

Povedal ich vtedajší československý prezident Václav Havel. A dovolím si uviesť ešte jeden prejav:

„Draší Slováci, ako by som mohol nespomenúť v tejto chvíli, že vaša viera má hlboké korene, dobre zasadené medzi vami ohlasovaním svätých misionárov slovanských národov Cyrila a Metoda?! Prosím vás, aby ste sa v duchu vždy vracali k týmto slávnym a príkladným postavám, k týmto veľkodušným a neúnavným vzorom.“

Oni vám svojim životom hovoria, ako sa dá aj dnes kráčať cestou novej evanjelizácie

a ako treba žiť, aby láska, ktorú hlásal Kristus, prekonala všetky možné prekážky a ťažkosti. Nikdy nechýbali protivenstvá a odpor proti autentickeému životu viery, ale evanjelium má v sebe moc premeniť prekážky na prozreteľnosť príležitostí na ohlasovanie spásy.

Ako veľmi je dôležité nájsť pravú slobodu! Nie všetko, čo jednotlivé osoby alebo aj celé systémy ponúkajú ako prejav slobody, je skutočnou slobodou. Treba vedieť brániť pravú slobodu človeka a každodenne ju budovať v pravde.

Podporujte bratstvo a svornosť v spoločnosti, ktorú tvoria ľudia rozličnej kultúry a rôzneho ideologického pôvodu. Dbajte viac o to, čo spája, ako o to, čo rozdeľuje, a čoraz usilovnejšie hľadajte pravdu: tak nájdete väčší priestor pre priateľstvo, otvoria sa vám možnosti spolupráce a dialógu, budete sa môcť viac venovať chudobným a vzrastie vo vás túžba po spoločných duchovných i hmotných dobrách. Len bratská láska môže spôsobiť, že ten, kto niečo má, neuzavrie sa egoisticky do seba, a kto je chudobný, nebude sa cítiť ponížený vo svojom nedostatku.

Vraciam sa do Ríma s obrazom vašich hôr - našich hôr, ktorý sa mi vtlačil do pamäti. Vysoké Tatry, také drahé srdcu Slovákov i Poliakov! Ony nerozdeľujú, ale spájajú dva národy zblížené toľkými udalosťami. Obraz „našich“ hôr nech je vždy výzvou vystúpiť v duchu k Pánovi, lebo od Boha zostupuje k nám každé dobro a každý dokonalý dar (porov. Jak 1,17).

Odchádzam od vás s pozdravom a priáním pokoja. Je to pozdrav vzkrieseného Pána svojim milovaným učeníkom. Nech vládne pokoj vnútri vašich múrov, čiže vo vašich domoch a v občianskych

spoločenstvách celého Slovenska. Nech vládne pokoj vo vašich srdciach. Nech pokoj nájde svoj počiatok a svoj základ vo vašom vnútri, vo vašom duchu, rozhodnutom zachovať vernosť Kristovi a jeho učeniu.

Nech Boh ochraňuje Slovensko a jeho obyvateľov. Do videnia!

Pochválený buď Ježiš Kristus.“

Tieto slová povedal Ján Pavol II 3. júla 1995 pri rozlúčke na popradskom letisku.

Obidva tieto prejavy osobne vnímam ako prorocké. Naša farnosť bola poctená zvláštnou milosťou. Práve v tento deň, 3. júla 1995, oddychoval na území našej farnosti Sv. Otec Ján Pavol II. Pobudol v Tatrách aspoň na chvíľu, ako mnohokrát predtým ako kňaz, biskup a tentoraz ako pápež. Myslí si, že to, čo Ján Pavol II. hovoril Slovákom, to čo k nim cítil, je nedocenené. V tento rok, keď od návštevy Jána Pavla II. uplynú 20 rokov, by sme mali túto chybu začať napravlvať. Aj prostredníctvom stránok tohto nášho časopisu Vás všetkých, ľudí dobrej vôle, chceme pozvať k spolupráci na šírení Kristovho pokoja a milosti. Každého, kto má ochotu pripojiť sa k podujatiu, ktoré vykonávame alebo plánujeme, každého, kto má ochotu sa s nami za našu farnosť modliť, pozývame do spoločenstva.

Za celú redakciu Róbert Tokár, farár

SUMÁR DIANIA

• Mariánsky deň

V prvú marcovú sobotu naša farnosť preživala deň s Pannou Máriou – mariánsky deň, ktorý začal rannou sv. omšou v Novom Smokovci a po nej sme sa modlili mariánske večeradlo. Stretnutie pokračovalo prednáškou na tému: „Panna Mária – kráľovná rodín“. Deň sme zakončili adoráciou a eucharistickým požehnaním. Viac na str. 4.

• Výlet na Hrebienok

V sobotu 14. marca naša farnosť pripravila deťom výlet na Hrebienok. Deň sa niesol v duchu zábavy a súťaží. Nechýbala radosť zo stretnutia, radosť zo snehu a odmeny.

• Duchovná obnova

V dňoch 23.-25.3. sa konala v našej farnosti pôstna duchovná obnova, ktorú viedol vdp. Michal Zamkovský. Téma obnovy sa niesla v duchu: „Ľudia blízko kríža“.

• Pôstna kvapka krvi

Kvetná nedeľa je v našej farnosti aj dňom darovania krvi. V tomto roku pracovníci Národnej transfúzne služby vyšetrili 31 ochotných ľudí. Ďakujeme všetkým darcom i pracovníkom za pomoc pre tých, ktorí to potrebujú.

• Život Ježiša Krista v divadelnom predstavení

Na kvetnú nedeľu naša mládež v rézii pána kaplána Františka pre nás pripravila divadelné predstavenie pod názvom Život Pána Ježiša. Predstavenie opisovalo udalosti zo života Ježiša, od zvestovania Panne Márii cez Ježišovo narodenie až po smrť na kríži. Tieto udalosti doplnili nádherné spevy. Viac na str. 5.

• Krížová cesta

Ako tradične na Veľký piatok sme sa v našej farnosti modlili krížovú cestu po

kalvárii na Vyhliadku v Starom Smokovci. Pri jednotlivých zastaveniach sme meditovali nad ťažkými chvíľami Pána Ježiša, ktoré prežíval na krížovej ceste smerom na Golgotu.

• Beh pre Ježiša

Na Veľkú noc sa v našej farnosti konal veľkonočný beh pre Ježiša. Týmto behom sme chceli Ježiša chváliť za jeho obeť a zároveň vyjadriť i takýmto spôsobom našu vieru, že žiť pre Neho sa oplatí. Viac na str. 4.

• Pallotíní u nás

V rámci roku zasväteného života sme na Nedeľu Božieho milosrdenstva privítali v našej farnosti predstaveného rehoľnej komunity pallotínov v Smižanoch vdp. Leonarda Lasotu. Povzbudil nás k radosti z veľkého Božieho milosrdenstva a priblížil nám život, charizmu a myšlienky zakladateľa rehole sv. Vincenta Pallottiho.

• Stolnotenisový turnaj

V nedeľu 19.4.2015 sa na fare v Novom Smokovci uskutočnil farský turnaj v stolnom tenise. Turnaja sa zúčastnilo 32 hráčov. Nebolo dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa, stretnúť sa a zabaviť. Všetkým športovcom ďakujeme a tešíme sa na ďalší ročník.

• Návšteva seminára

V nedeľu Dobrého pastiera sme sa z našej farnosti vybrali do kňazského seminára v Spišskej Kapitule na deň otvorených dverí. V tento deň prosieb a modlitieb za kňazské povolania sme navštívili nášho rodáka bohoslovca Samuela Štefanidesa. Ďakujeme mu za jeho čas, ktorý nám venoval a za sprevádzanie po seminári. Myslíme naňho v modlitbách.

• Minoriti u nás

Ďalšia z reholí - minoriti - sa v našej farnosti, v roku zasväteného života,

predstavila v nedeľu 10. mája. Sv. omšu slávil páter Adam Baran, gvardián bratov minoritov v Levoči. Povzbudil nás odkazom sv. Františka: „Nebojme sa, majme v srdci pokoj, milujme sa navzájom.“ Porozprával nám aj o histórii rehole, o rozdelení na kapucínov, minoritov a františkánov. Dozvedeli sme sa o ich činnosti a charizme.

• Pamätník nenarodeným deťom

Putovná socha Misijný pamätník nenarodeným deťom bola v našej farnosti v dňoch 8.-22.5. Súsošie vytvoril slovenský študent výtvarných umení Martin Hudáček, aby upriamil pozornosť na ničivú silu potratu vplývajúcu na ženu a že skrze Božiu lásku a milosrdenstvo je možné dosiahnuť uzmiernenie a uzdravenie.

• Prvé sväté prijímanie

V nedeľu 17. mája sa v našej farnosti uskutočnila veľká slávnosť: slávnosť, pri ktorej 18 našich detí prijalo prvýkrát do svojho srdiečka Pána Ježiša. Všetkých prosíme o modlitby za nich a ich rodiny. Viac na str. 6.

• Ďakovná púť prvoprijímajúcich detí do Levoče

V nedeľu 24. mája sme sa vybrali spoločne na ďakovnú púť k levočskej Panne Márii. Naše deti, rodičia a my všetci sme sa chceli poďakovať i našej nebeskej Matke za to, že nás vedie a ukazuje nám cestu za Ježišom.

• Púť k blahoslavenej Zdenke

V sobotu 30. mája naša farnosť putovala po stopách blahoslavenej sestry Zdenky. Púťou nás sprevádzala sestra Dominika, bývalá predstavená Charitného domu, za čo jej vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať. Slová vďaky patria aj všetkým rehoľným sestrám Svätého kríža, ktoré sa nám venovali. Viac na str. 7.

Jozef Dobrovič, kaplán

SOBOTA S KRÁĽOVNOU RODÍN

V prvú marcovú sobotu sme v kostole v Novom Smokovci mohli zažiť blízkosť Panny Márie a Ježiša. Konal sa mariánsky deň farnosti. Mária so svojimi „deťmi“, kňazmi a pozvanými speváčkami z Oravy vytvorila milé spoločenstvo, chváliace nášho Pána. Mariánsky deň sa začal ráno svätou omšou. Evanjelium bolo o márnotratom synovi a milosrdnom Otcovi. Pán kaplán František nás oslovil s cieľom nájsť si to „svoje“ miesto v tomto podobenstve a pripomenul potrebu Božieho aj toho ľudského milosrdenstva pre každého z nás. Po sv. omši sme sa spolu modlili bolestný ruženec za všetky rodiny.

Sv. omša aj modlitba sv. ruženca boli sprevádzané peknými piesňami nadaných spevákov, ku ktorým sme sa s radosťou pridali.

Šikovné, ochotné gazdinky pripravili rôzne dobroty, a tak duchovný program vystriedalo agapé na fare. Zohrali sme sa teplým čajom, posilnili chutnými koláčmi a potešili sa srdečnými rozhovormi.

Program pokračoval v kaplnke prednáškou pána farára Alojza Chmelára, ktorý pôsobí vo farnosti Štrba, na tému Mária - Kráľovná rodín. Otec Chmelár poukázal na významné miesto Panny Márie v živote celej Cirkvi. Vyzdvihol jej

ženskost', pokoru, múdrosť a umenie všetko spájať. Pozval každú ženu, matku, aby sme nasledovali jej príklad a boli tak v rodine ako „olej v motore a všetko pôjde hladko, ako má“.

Tento požehnaný čas bol završený nádhernou adoráciou s vrúcnyimi modlitbami, krásnym spevom a sviatostným požehnaním. Všetkým zúčastneným srdečne ďakujeme a zvlášť tebe, Mária, za tvoju prítomnosť v našich rodinách, v našej veľkej farskej rodine a za všetky vyprosené milosti, Ty, plná Milosti.

Agáta Slivová

VEĽKONOČNÝ BEH PRE JEŽIŠA

Beh pre Ježiša sa koná v našej farnosti už tradične dvakrát ročne - na Nový rok a vo Veľkonočný pondelok. Hoci počasie na tohoročný Veľkonočný pondelok 6. 4. 2015 pripomínalo skôr začiatok zimného ako jarného obdobia, popoludní sa nás zišlo na fare v Novom Smokovci do 30 odhodlaných účastníkov.

Cieľom nášho putovania behom či chôdzou bola Krížová cesta na Peknej vyhladke. Tam sme si vypočuli čítanie z 8.

kapitoly Listu Rimanom. Pán farár, ktorý si mimochodom taktiež zabehol dlhšiu variantu celej trate, tiež spomenul, že svoje telo máme „používať“ na Božiu oslavu. Aj týmto Behom pre Ježiša sme chceli osláviť nášho Stvoriteľa v duchu Rim 8, 12: „A tak, bratia, sme dlžníkmi, ale nie telu, aby sme museli žiť podľa tela.“

Ďakovali sme Bohu za dar zdravia a vôbec možnosť hýbať sa, a zaiste sme behali aj pre tých, ktorí sa behu nemohli zúčastniť,

lebo sú pripútaní na lôžko. Náš beh sme ukončili s povyplovovanými endorfínmi už tradičným spoločným posedením na fare, kde nám pre radosť našu a chválu Božiu výborne zahral náš James Evans.

Ďakujeme organizátorom, mladším i starším účastníkom a keď Pán Boh dá, tešíme sa na ďalšie spoločné ročníky Behu pre Ježiša!

Peter Dziak

DIVADELNÉ PREDSTAVENIE O ŽIVOTE A UTRPENÍ JEŽIŠA KRISTA

Hodiny driny, odriekania, nacvičovania a časovej obety sa v nedeľu 29. marca 2015 podvečer premietli do nádherného a hlbokého divadelného predstavenia o živote Ježiša Krista.

Naši talentovaní farníci pod vedením scenáristu, režiséra i herca v jednej osobe - pána kaplána Františka - priblížili život nášho Pána plnému kostolu divákov. A tých veru scény o zvestovaní Panne Márii,

o pôsobení Jána Krstiteľa, o stretnutí Ježiša so Zachejom či so Samaritánkou, scéna o zrade Judáša alebo o Ježišovej krížovej ceste nenechali chladnými. Pri niektorých obrazoch a piesňach sa nám, divákovi, zatajoval dych. Pri iných si ženy i muži utierali z tváre slzy. Každý si počas predstavenia uvedomoval, čo pre nás Ježiš Kristus počas Veľkej noci urobil. Ako nám otvoril cestu k sebe. Pokora a bázeň, s akou sa herci i speváci zhostili svojich rolí, z nich

bola cítiť aj pri neutíchajúcej záverečnej klaňacke.

Touto cestou sa chcem v mene všetkých farníkov poďakovať za hlboký duchovný a umelecký zážitok pánovi kaplánovi Františkovi, hercom, spevákom, hudobníkom, kostymérom a asistentom. Vďaka Vám za požehnaný večer Kvetnej nedele.

Beáta Evansová

PRVÉ SVÄTÉ PRIJÍMANIE

Po začatí školského roka sa začala príprava na prvé sv. prijímanie. S Božou pomocou a s požehnaním kňaza sme sa začali s deťmi pripravovať na túto slávnosť. Prichádzali sme s deťmi na detské sv. omše, na ktoré sa tešili, aj na stretnutia s našimi duchovnými po sv. omši, kde sa o nich starali aj ich animátorky a reholná sestrička Mária Magdaléna. Patrí im veľká vďaka za ich lásku, s ktorou sa starali o naše deti, pripravovali ich tak ochotne a trpezlivo. Deti si ich veľmi obľúbili. Veľká vďaka patrí aj našim kaplánom, ktorí sa im venovali, i nášmu duchovnému otcovi, pánu farárovi Róbertovi Tokárovi, s ktorým sme mali raz v mesiaci stretnutia, na ktorých nás vždy vedel povzbudiť a

poradiť, ako pripravovať naše deti na túto udalosť v ich, ale aj v našom živote. Ako sa blížil ich veľký deň, začali sa obávať skúšok, mali veľa otázok, čo sa bude diať, ako sa to všetko bude odohrávať. No zároveň sa tešili na svoj deň. Niekoľko dní pred pohovorom môj syn vraví: „Mamka, mám strach, že tú skúšku nezvládnem, ale ja veľmi chcem prijať Ježišovo telo.“ Pohovorom prešli všetky deti a v sobotu doobeda pristúpili ku sviatosti zmierenia. Po prípravách a návku nastal ten očakávaný veľký deň v nedeľu 17.05.2015. Bolo pekne slnečno, tak ako na oblohe, tak aj v srdiečkach našich detí. Slávnostná omša začala o 10:05 hod. a deti sa aj slávnostne obliekli do dlhého bieleho rúcha. Chlapci mali

kapucne so zlatými šnúrami okolo pása a dievčatá mali okolo pása biele stuhy. Vyzerali tak nádherne, ako anjeli. Tento deň znamenal veľa v ich životoch a dávali to aj najavo svojím úsmevom, radosťou, že prijali tak vzácneho hosta do svojich srdiec. K prijatiu tejto sviatosti sme deti odprevadili pred oltár my rodičia. Bolo krásne vidieť, ako naše dieťa s radosťou v srdci prijíma Ježišovo telo.

V modlitbách vyprosujem, aby Boh daroval týmto deťom i našim rodinám hojnosť Božích požehnaní, aby aj naďalej prichádzali na sväté omše a čo najčastejšie pristupovali k prijímaniu Eucharistie.

Viera Zámečniková

PÚŤ ZRELOSTI

Pavlovce nad Uhom, kde sa konajú púte radosti a púte zrelosti, navštívili mladí z našej farnosti už niekoľkokrát. Na základe ich pozitívnych zážitkov sa aj skupina staršej mládeže, niekoľko mesiacov pravidelne vytvárajúca spoločenstvo na stretnutiach na fare, rozhodla toto miesto navštíviť. Koncom apríla sme sa spolu s pánom kaplánom Františkom zúčastnili 17. púte zrelosti. Púť zrelosti je stretnutím mladých nad 23 rokov, ktoré prebieha v rodinnej atmosfére. Každý má možnosť stretnúť veľa nových ľudí, nájsť si priateľov, ako aj prehliť „staré“ priateľstvá. Mohli sme tak načerpať povzbudenie do ďalších dní, modliť sa za osobné povolanie a

poskytnúť nenápadnú, ale potrebnú službu ucha (vypočutie myšlienok druhých).

Program púte bol naozaj bohatý. Nechýbali spoločné modlitby, adorácie, duchovné rozhovory, svedectvá účastníkov a slávenie sv. omše. Chvíle na púti nám spríjemnilo aj Tanečné divadlo ATak, ktoré predstavilo strhujúci príbeh o Salome. Púte sa zúčastnilo viac ako 300 mladých ľudí. Vdp. Dušan Škurla vo svojej prednáške priblížil život Jáкова a Ráchel z knihy Genezis. Vdp. Pavol Hudák na jeho prednášku reagoval: „Životné príbehy biblických postáv, podobne ako tie naše, sú sprevádzané slabosťou a zlyhaním, ale

utiekáním sa k Bohu sa zlé na dobré obráti.“

Súčasťou programu bola diskusia na tému Koľko stojí láska?, ktorú viedol vdp. Dušan Škurla. Nám, zvedavej mládeži odpovedal na všetky položené otázky s priateľským prístupom a elánom, čím prejavil svoj dobrý vzťah k mladým ľuďom a radosť z prítomnosti na púti. Na otázku Koľko stojí láska? zazneli rôzne odpovede, ako napr.: „Kto miluje, nepočíta“, „Láska stojí obeť“. Každý z nás si však na túto otázku musí odpovedať sám a ostáva nám len dúfať, že na púti zrelosti sa nám to všetkým podarilo.

Aneta Kocúňová

K BLAHO SLAVENEJ SESTRE ZDENKE

V Roku zasväteného života veriaci z našej farnosti v sobotu 30. mája 2015 putovali na miesta, kde žila, pôsobila, zomrela a je pochovaná blahoslavená sestra Zdenka - do Podunajských Biskupíc a Trnavy. Každý z nás si tam niesol svoje osobné prosby a zároveň sme všetci spoločne prosili za

našu farnosť. Touto púťou nás sprevádzala sestra Dominika Galeštková, bývalá predstavená Charitného domu v Dolnom Smokovci, za čo sme jej veľmi vďační. Ďakujeme aj reholným sestrám Svätého križa z Podunajských Biskupíc, Trnavy a Dolného Smokovca, ktoré sa nám venovali.

Naša vďaka patrí aj vedúcemu zájazdu pánu kaplánovi Jozefovi, ktorý nás sprevádzal duchovne, ale postaral sa i o dobrú náladu.

Viera Bradáčová

STRETNUTIE SO SVÄTCOM

Južné svahy tatranských štítov po dlhej zime navštívila jar. Vegetácia sa zobúdzala, prvé kvietky nespomali vystrkujú lupienky a zafarbiajú doteraz jednotvárne svahy pestrými farbami. Okrem lyžiarov sa čoraz viac návštevníkov vracia na miesta, ktoré im pripomínajú pekné zážitky. Či už z pohľadov na tatranskú scenériu, šantiacich kamzíkov, alebo zo stretnutí s často neznámymi, ale príjemnými ľuďmi.

Aj ja mám jedno také miesto. Tretieho júla to bude dvadsať rokov, čo som mal možnosť – či snáď šťastie – stretnúť človeka, ktorý ovplyvnil dejiny tohto sveta. Sliezsky dom a okolité štíty víтали Karola Wojtylu – pápeža Jána Pavla II., dnes už svätého. Jeho veľkosť sa výrazne prejavila počas celého jeho života a ešte výraznejšie v dobe, keď sa s ním celý svet lúčil. Keď pri jeho rakve mlčky vzdávali hold kardináli, cirkevní hodnostári, ale i prezidenti, predsedovia vlád štátov celého sveta a spolu s nimi milióny veriacich i neveriacich či už priamo v Ríme alebo pri obrazovkách televízorov. Bol to veľký človek práve preto, že mal rešpekt pred každým človekom.

V spomienkach sa vraciam do dní, keď sa pripravovala cesta Svätého Otca do Tatier, ktoré mal od čias svojho detstva mimoriadne rád. Mali sme tú česť, že bolo jeho osobným želaním navštíviť Sliezsky dom – územie, ktoré je v správe Štátnych lesov TANAPu. Pripadla nám preto úloha zabezpečiť hladký priebeh jeho presunu automobilom po lesnej ceste z Tatranskej Polianky. Bolo potrebné opraviť povrch cesty, zlepšiť jej priechodnosť, zrenovovať bočné zábrany.

Dôležitou úlohou bola úprava plochy pred horským hotelom. Musela byť pripravená na príchod vládnych limuzín, ale aj na pristátie vrtníka, s ktorým Svätý Otec plánoval vykonať krátky vyhlídkový

let ponad Tatry. Zhotovenie skromného dreveného altánku, v ktorom podľa jeho želania neskôr rozjímal, bolo pre našich poľských tesárov tou najradostnejšou prácou. Ved' to robili pre „svojho“ pápeža.

Po potrebných organizačných poradách v Poprade a na Spišskej Kapitule bol určený okruh pracovníkov našej organizácie pre priamy kontakt s delegáciou Vatikánu i so samotným pápežom. Pri ceste a turistických chodníkoch usmerňovali ostatných návštevníkov tejto oblasti hliadky zostavené z členov Tatranskej horskej služby. Boli v nich pracovníci: Štulrajter, Kušnirák, Tatarka, Kostka, Jurský, Živčák, Hanáček, Haak a Mladoň. Pohotovosť sanitných vozidiel THS zabezpečoval v Tatranskej Polianke Štefan Závacký st. a na Sliezskom dome Jozef Koršala. Našu úlohu a osobnú účasť na stretnutí zvyčajne aj skutočnosť, že na želanie Svätého Otca ho na ceste do

tatranských výšok sprevádzal len spišský biskup František Tondra, jeho osobný tajomník a fotograf Vatikánu. Z početnej ochranky bol s ním iba jeden jej člen a aj ten počas preletu ponad Tatry zotrval s nami na zemi. Pre tak významnú návštevu to bola osobitná a nezvyčajná skutočnosť a pre nás o to zodpovednejšia úloha.

Informáciu o Tatrách pre Svätého Otca som pripravil ja a spolu s náčelníkom THS Jurajom Bobulom sme mu odovzdali spomienkový dar – drevorezbu panorámy Bášt, na ktorú sa Svätý Otec pozeral počas rozjímania v altánku. Bolo to dielo Štefana Závackého ml. Na želanie tatranských záchranárov bolo pripravené horolezecké lano a sapín, ktoré Svätý Otec posvätil na ochranu všetkých záchranárov.

Dnes, po dvadsiatich rokoch, sa už mnoho detailov tejto návštevy z mojej pamäti vytratilo. Na niektoré sa však zabudnúť nedá. Nervozita z priprav opadla

zo všetkých, keď Svätý Otec šťastlivo vystúpil z automobilu a hore v Tatrách ho vívalo, akože inak, pekné počasie. Privítanie personálom hotela na čele s Klaudiom Burgerom, odovzdanie kvetín, otcovské neformálne slová ku každému sprevádzali celý pobyt Svätého Otca v milovaných Tatrách. Adrenalín stúpol len vtedy, keď sa vrtník ATE so Svätým otcom ani po štyridsiatich minútach nevracal z vyhlídkového letu. Plán bol dvadsať minút! Všetko sa však nakoniec vysvetlilo – Svätý Otec „navigoval“ stroj nad Pieniny, aby tak splnil svoj tajný sľub rodákovi – posvätiť zhora rodnú zem. Šťastie, že žiadny protokolár nebol nablízku. Len on a pilot.

Po návrate a malom súkromnom občerstvení v hoteli sa Svätý Otec uchýlil do pripravenej miestnosti, ktorú dal Klaudio Burger zariadiť ručne zhotoveným dreveným interiérom. Tam zotrval viac ako hodinu v tichu slovenských Tatier. Čo mu v tej chvíli a samote prebiehalo myslou? Mladosť strávená v Tatrách? Situácia vo svete? Perspektíva postkomunistických krajín? Mládež? Odpoveď sa možno raz nájde v jeho poznámkach v archívoch Vatikánu.

Charizma tohto veľkého človeka, jeho príhovor k nám, požehnanie, to všetko – vrátane odovzdania vecného daru a posvätenia lana – opätovne prežívam

znova a znova. Cítil som to intenzívne najmä počas posledných dní jeho života. Výnimočnosť osobného stretnutia s ním vnímam dnes tak, že som mal šťastie byť aspoň na malú chvíľu s človekom, ktorý menil dejiny a pri tom sám zostal človekom.

Po bezpečnom presune Svätého Otca a oficiálnej štátnickej rozlúčke na popradskom letisku sa obloha – asi symbolicky – zatiahla tmavými oblakmi a po jeho odlete sa spustil lejak. To akoby Tatry plakali. Odletel ich obdivovateľ a priateľ. Škoda pre Tatry a ľudstvo, že to bolo poslednýkrát.

Ing. Mikuláš Michelčík

JÚN - MESIAC BOŽSKÉHO SRDCA JEŽIŠOVHO

Kto chce Boha milovať, už ho miluje.

(Sv. Mária Alacoque)

Objaviť Ježišovo Božské Srdce znamená spoznať veľkosť lásky, ktorou sme milovaní. Znamená tiež horieť tou láskou, ktorá chce priviesť všetkých ľudí k nemu. Úcta k Ježišovmu Srdcu znamená úplne sa dať k dispozícii Ježišovej láske, dovoliť, aby si nás získala a cez nás pôsobila, aby sme sa aj my stali plameňmi v jej žiare. Boh chce, aby sme sa navzájom milovali, aby sme milovali hriešnikov, aby sme milovali Boha a blížneho ako seba samého.

V rokoch 1673-1675 Kristus zjavil tajomstvo lásky svojho Najsvätejšieho Srdca svätej Margite-Márii Alacoque v mestečku Paray-le-Monial v Burgundsku. Zjavuje sa ako živé Srdce v Ježišovom tele a symbolizuje Ježišovu lásku k ľuďom.

Svätá Margita sa pomocou svojho duchovného vodcu venovala šíreniu úcty k Ježišovmu Srdcu. Za pontifikátu

Pia IX. v roku 1856 bol zavedený sviatok Najsvätejšieho Srdca Ježišovho a rozšírený na celú Cirkev. Modlitba litánií k Ježišovmu Srdcu a svätá omša na prvý piatok v mesiaci sa rozšírila po celom svete. Pápež Lev XIII. na konci roku 1899 slávnostne zasvätil celé ľudstvo v novom storočí Najsvätejšiemu Srdcu Ježišovmu.

Podľa zjavenia sv. Margite Márii Alacoque dal Ježiš 12 prísľubení tým, ktorí uctiejú jeho Najsvätejšie Srdce:

1. Dám im všetky milosti potrebné ich stavu.
2. Uvediem pokoj do ich rodín.
3. Poteším ich v utrpení.
4. Budem ich útechou v živote a zvlášť v smrti.
5. Vylejem hojné požehnanie na ich prácu.
6. Hriešni nájdu v mojom srdci prameň, nesmierny oceán milosrdenstva.

7. Vlažní sa stanú horlivými.
8. Horliví dospejú k veľkej dokonalosti.
9. Požehnám všetky miesta, kde bude vystavený a uctievaný obraz môjho srdca.
10. Kňazom dám milosť pohnúť i najzatvrdennejšími srdcami.
11. Mená tých, ktorí budú rozširovať túto pobožnosť, budú zapísané v mojom srdci a nikdy sa odtiaľ nevymažú.
12. Z hojnosti milosrdenstva môjho Srdca uštedrím moja všemohúca láska milosť pokánia na konci života tým, ktorí pristúpia k sv. prijímaniu v prvý piatok mesiaca a po deväť ďalších mesiacov. Nezomrú v mojej nemilosti bez prijatia sv. sviatosti. Moje Srdce im bude záštitou a pevným útočiskom v poslednej hodine.

prpravila Monika Macuráková

MANŽELSTVO A RODINA

Téma, ktorá sa nás všetkých dotýka, pretože každý z nás vyrastal v nejakej rodine a na základe vlastných skúseností formulujeme svoje názory. Pokúsím sa však pozrieť na manželstvo a rodinu tak, ako nám to na stránkach Svätého Písma zanechal jej Zakladateľ. A to je prvá dôležitá pravda: manželstvo a rodina sú Božie dielo. Nie je to ľudský výmysel, či skúsenosť, alebo objav, je to Božie dielo.

V podrobnejšom popise stvorenia človeka sa dočítame, že najskôr Pán Boh stvoril Adama. Ale Adam sa cíti osamelý v tomto svete plnom nádhery, uprostred toľkých stvorení. A tak ho Pán Boh uspal: „A z rebra, ktoré vybral Adamovi, utvoril Pán, Boh, ženu a priviedol ju k Adamovi“ (Gn 1,21). Biblia hovorí, že žena bola stvorená z miesta, ktoré je blízke jeho srdcu a chráni jeho vnútro. Keď ju Adam uvidel, prepukol v poéziu: „Toto je teraz kosť z mojich kostí a mäso z môjho mäsa; preto sa bude volať mužena, lebo je vzatá z muža. Preto muž opustí svojho otca i svoju matku a prilipne k svojej manželke a budú jedným telom.“ (Gn 2, 23-24) Z daného môžeme konštatovať ďalšie dôležité pravdy o človeku: človek je stvorený pre spoločnosť a nič na tomto svete, okrem Bohom daného spoločenstva, ho nedokáže naplniť. A ďalej: manželstvo je, hneď po našom vzťahu s Bohom, tým najväčším vzťahom, aký existuje. Práve preto je spoznávanie a milovanie partnera, podobne ako spoznávanie Boha, náročné a bolestivé, no aj tak je dôležité a úžasné.

Tí dvaja boli ešte čistí, nepozerali sa na seba sebeckým pohľadom: „A obaja, Adam i jeho žena, boli nahí a nehanbili sa jeden pred druhým.“ (GN 2,25) Avšak kvôli závidi a klamstvu diabla prišlo do života človeka pokušenie a pre slabosť človeka aj hriech. Ďalšia pravda, ktorú podáva Biblia je: žiadny človek nie je dokonalý, ani ten,

s ktorým hodlám uzatvoriť manželstvo. A z pokušenia a hriechu prvých ľudí vyplýva ešte jedna kľúčová pravda dôležitá pre život: Čím viac človek špekuluje bez Boha, alebo dokonca proti Jeho vôli, tým horšie dopadne. A viac ako inde to platí o manželstve.

V posledných desaťročiach sa zdá, že manželstvo ťahá za kratší koniec. V roku 2012 sa rozvodom končilo 33% manželstiev, stále stúpa počet detí narodených mimo manželstva (35,4% v roku 2012). V povedomí mladých ľudí sa zvyšuje obava, že manželstvo je nudné a aj tak nás po čase neuspokojí. Treba si teda vyskúšať, či to v manželstve vydržíme. Zaujímavé však je, že práve tí, ktorí žili spolu pred manželstvom, majú oveľa väčšiu pravdepodobnosť rozvodu v manželstve. Predmanželské spolužitie je logickou reakciou predovšetkým tých, ktorí u svojich rodičov zažili bolestnú skúsenosť rozvodu, sami však týmto rozhodnutím podkopávajú odolnosť svojho budúceho manželstva. Niekedy sa zdá, že robia väčšiu chybu, ako ich rodičia.

Ďalšia mylná predstava o manželstve súvisí s financiami. Mladí ľudia chcú byť pred manželstvom zabezpečení, mať dostatok financií, vlastné bývanie. Štúdia vykonaná v USA na dôchodcoch ukazuje, že tí, ktorí žili celoživotne v manželstve mali v dôchodkovom veku o 75% viac majetku ako slobodní, či neženatí, resp. rozvedení. Ešte zaujímavejšie je, že muži, ktorí žijú v manželstve majú o 10-40% vyššie zárobky ako slobodní s podobným vzdelaním a kariérou. Dôvodov uvádzajú odborníci niekoľko: lepšie fyzické a duševné zdravie u ženatých, človek v manželstve lepšie a rýchlejšie získava späť stratenú „duševnú rovnováhu“; „manželské sociálne normy“ – manželka majú väčšiu mieru osobnej sebadisciplíny, lepšie šetria, neutrácajú

toľko peňazí, rozumnejšie investujú s ohľadom na druhého a niekedy aj odďaľujú naplnenie svojich potešení. Nič tak nebuduje zrelý charakter človeka ako manželstvo.

Najpravdepodobnejší dôvod averzie voči manželstvu je však mylné presvedčenie, že väčšina dvojíc v manželstve je nešťastná. Prieskumy ukazujú, že počet manželov, ktorí o sebe tvrdia, že sú „veľmi šťastní“ je vysoký 61-62%. Veľmi zaujímavým faktom je skutočnosť, že za poslednej dekády je pokles v tomto ukazovateli nepatrný. Ale najlepšie na koniec. Štúdie dokazujú, že dve tretiny párov, ktoré dnes vnímajú svoje manželstvo ako nešťastné, by do piatich rokov boli znovu šťastné, ak by krízu prekonali, vydržali pri sebe a nerozvedli sa. Veľká väčšina štúdií dokazuje, že manželka sú oveľa spokojnejší so životom, ako slobodní, rozvedení, alebo tí, ktorí nežijú v manželstve. Taktiež dokazujú, že väčšina ľudí žijúcich v manželstve je šťastná a ak nie sú a vytrvajú, nakoniec sa znovu stanú šťastnými. Čo sa týka detí, štúdie sú úplne nekompromisné. Deti z úplných rodín majú vo svojom živote dva až trikrát pozitívnejšie životné výsledky, ako tie, ktorým stabilné rodinné zázemie rodičia nedopriali. Verdikt: život v manželstve a detstvo v úplnej rodine je nenahraditeľné plus pre budúci život.

Manželstvo bývalo spoločenskou inštitúciou slúžiacou pre všeobecné blaho, no dnes sa z neho stal súkromný podnik slúžiaci na uspokojenie svojich členov. „Manželstvo bolo predtým o nás, no dnes je o mne.“ Východiskom z daného je skúmať, čo hovorí Biblia, na jej základe pochopiť problém a ona ponúka aj riešenie. Biblia hovorí, že každý človek je poznačený hriechom. Teda neexistujú dvaja takí ľudia, ktorí by si k sebe dokonale sadli. Profesor etiky na Duke University

Stanley Heuerwas hovorí: „Pre manželstvo je skutočne deštruktívna morálka sebanaplnenia, považujúca manželstvo a rodinu predovšetkým za inštitúciu osobného naplnenia, ktoré potrebujeme na dosiahnutie dokonalosti (celstvosti) a šťastia. Panuje všeobecne rozšírený názor, že niekde vonku na nás čaká človek stvorený presne pre nás, aby sme si ho vzali, a ak budeme dostatočne pozorne hľadať, tak toho pravého nájdeme. Tento predpoklad však ignoruje jeden základný

mladí ľudia pri vstupe do manželstva sa naň pozerajú buď príliš idealisticky, ale tým podceňujú vplyv hriechu, alebo príliš pesimisticky, ale vtedy zabúdajú, že ono má Božský pôvod. V konečnom dôsledku možno konštatovať, že manželstvo vlastne nie je problém, problém je v nás.

Tu si dovoľím odčítovať kúsok z listu sv. Pavla Efezanom: „Preto muž zanechá otca i matku a pripúta sa k svojej manželke a budú dvaja v jednom tele. Toto tajomstvo je veľké; ja hovorím o Kristovi a Cirkvi.“ (Ef

a táto jeho služba obety nás vedie k hlbokkej jednote s Ním. Boh mal teda na mysli už pri stvorení v obraze manželstva Krista a Cirkev. Potom ale manželstvo funguje jedine vtedy, keď sa manželka či už vedome, alebo nevedome približujú vzoru sebadarujúcej, bezpodmienečnej, obetavej Božej lásky zjavenej v Ježišovi Kristovi. Ak človek nevie, čo so svojim manželstvom, sv. Pavol radí: začni tu: rob pre svojho partnera to, čo robí Boh pre nás vo svojom Synovi Ježišovi Kristovi a ovocie sa dostaví.

aspekt manželstva. Neberie totiž do úvahy, že si vždy vezmeme toho nesprávneho. Nikdy nevieme, koho si vlastne berieme, iba si myslíme, že vieme. Ak si aj vezmem toho pravého, len chvíľu počkajme a on, či ona sa zmení. Manželstvo, keďže je také významné, nás mení hneď, ako doň vstúpime. Primárnym problémom je naučiť sa milovať a starať sa o toho cudzinca, ktorého sme si kedysi zobrali.“

Dobré a šťastné manželstvo nie je vecou náhody, alebo správneho, či nesprávneho výberu. Je výsledkom tvrdého zápasu o svoju lásku. Hlboko v každom človeku je túžba po manželstve. Boli sme pre manželstvo stvorení a manželstvo bolo stvorené pre nás. V dnešnej dobe mnohí

5,31-32) Sv. Pavol používa veľmi zvláštny výraz: tajomstvo (grécky mysterion). Toto slovo má vždy do činenia s nejakou úžasnou, skrytou pravdou, ktorú zjavuje Duch Svätý. Všade inde vo svojich listoch ho sv. Pavol používa vtedy, keď hovorí o zachraňujúcich plánoch evanjelia. V liste Efezanom však v súvislosti s manželstvom. A vo verši 32, že je to mega-mysterion, teda že je to mimoriadne veľká a úžasná pravda, ktorá sa dá pochopiť len s pomocou Ducha Svätého. Ježiš bol absolútne podriadený svojmu Otcovi, „zomrel“ sebe samému, aby nás zachránil a vydal seba samého za nás. vzdal sa moci a slávy a stal sa jedným z nás. Nehľadel na vlastné záujmy, hľadel na naše potreby a záujmy. Stal sa Sluhom

Čo robiť aby manželstvo fungovalo? Poznať evanjelium, pretože ono dáva manželstvu tú správnu podobu. Manželstvo zase pomôže pochopiť a odhaliť krásu evanjelia a schopnosť dôverovať mu a spoľahnúť sa naň. „Manželstvo je také bolestivé a zároveň úžasné preto, že je obrazom evanjelia, ktoré je rovnako plné bolesti ako aj krásy. Evanjelium je toto: v hriechu a pádoch sme zahrabaní viac, ako sme si ochotní pripustiť, ale zároveň sme oveľa viac milovaní a prijatí v Ježišovi Kristovi, ako sa odvažujeme dúfať. Toto je jediný druh vzťahu, ktorý nás kedy môže pretvoriť. Skrze evanjelium dostávame silu aj príklad na cestu manželstva.“

BÝVA NÁM VESELO...

Stretávame sa každý piatok na stretnutíach po sv. omši pre deti na fare, kde sa hráme a tvoríme. Občas aj „pečieme“, vtedy nastáva také podozrivé skoro ticho so zvedavým očakávaním výsledku.

Pri stole aj v pohybe, tu čas rýchlo letí, hlavne vtedy, keď sa bavia so sestričkami deti.

Keď šikovné ruky tvoria vždy je dobrá nálada. Aj keď neraz po skončení čas prikrátky sa nám zdá.

Po práci aj po zábave odmena je istá, keď vidíme ako sa tešia detské očka a dušička čistá.

Hami, hamí, ham, tu nepapkám sám. Čo spoločne ukuchíme, na tom si aj pochutíme.

Tu sú naše detičky, usilovné včeličky. Sladký medik zbierajú, kvetom hlávky iskajú.

Z každej rúčky dieťaťa ovečka sa pozerá, pretože na detskej omši stretli Dobrého Pastiera.

Viac informácií a fotografií o detských stretnutíach nájdete na www.rkctatry.sk v časti DETI

Už teraz sa tešíme a aj vás všetkých pozývame na záverečné stretnutie v tomto školskom roku po sv. omši 26. 6. 2015. Budú zaujímavé adrenalínové aktivity, tajomné hľadanie, ale každopádne, bude ako vždy veselo, veľa hier a zábavy až do 21.00 h.

To všetko, a mnoho iného, nebude chýbať ani v poslednom júlovom týždni, na ktorý pripravujeme detský denný tábor. My, čo sme ho zažili vlni prvý krát, sa na vás všetkých veľmi tešíme.

Prvý augustový týždeň bude patriť malým drobcom v detskej prázdninovej škôlke. V

obidvoch táboroch nás aj vás čaká týždeň plný hier, spevu, zábavy, ale aj spoznávania vecí nových, nepoznaných.

Jednu sobotu v mesiaci by sme radi venovali turistike. Tá prvá, ktorú sme v zime absolvovali na Rainerovu chatu, bola veselá. Najbližšie vás pozývame 13. 6. 2015.

Tak čo vy na to? Prídete medzi nás?

A vy, dospeláci, ktorí ste nám ochotní akokoľvek pomôcť pri tvorbe všetkých detských aktivít, ste vítaní. Potrebná je každá ochotná ruka. Prídte VŠETCI zažiť RADOSŤ.

Váš „detský“ tím

SKUTOČNÉ CELEBRITY

PÁTER TEODÓZIUS FLORENTINI

OFMCap. – kapucín, (1808 – 1865), zakladateľ Milosrdných sestier Svätého kríža.

Potrebujem sestry, ktoré rozumejú krížu, s takými dokážem všetko!

Toto bola smelá vízia nášho otca zakladateľa, s ktorou v polovici 19. storočia - v rokoch 1844 až 1856 - v strednom Švajčiarsku založil reholné spoločenstvo žijúce z prameňa milosrdnej a ukrižovanej Božej lásky, aby v čase prevratných zmien, najmä v oblasti sociálnej a politickej, smelými opatreniami pomohol ľuďom v biede.

Naša reholná rodina si v Roku zasväteného života pripomína a prežíva ešte dve vzácné jubileá: 150. výročie požehnaného prechodu do večnosti nášho otca zakladateľa Pátra Teodózia Florentiniho a 150. výročie príchodu prvých sestier Svätého kríža na Slovensko do Chyzeroviec pri Zlatých Moravciach.

Otec Teodózius bol chudobný kapucín, ale muž bohatý na skutky. Na začiatku jeho cesty bolo oslovenie Bohom, ktoré rozpoznal v chudobe, nespravodlivosti, utrpení a v hriechu vtedajšej spoločnosti. Veľmi jasne videl naliehavé problémy svojej doby, pravdivo a odvážne ich pomenoval a bol veľmi vnímavý na potreby chudobných a chorých. Táto jeho vnímavosť a súcit s biedou ľudí ho pohýnala žiť vieru prostredníctvom činorodej a neúnavnej lásky. Načúvaním Bohu i svojim blízkym vo vernej spolupráci s Božou milosťou sa usiloval postupne odpovedať na potreby ľudí i požiadavky doby, čo vyjadruje jeho známy výrok „Požiadavka času je vôľa Božia!“ Týmto výrokom i životným postojom predbehol svoju dobu o takmer jedno storočie a svojej Kongregácii milosrdných sestier Svätého kríža zaistil jasné smerovanie. Pri jednej veľmi zložitej situácii povedal tým, ktorí mali vtedy moc i prostriedky: „Nebudem spokojný dovtedy, dokiaľ bude na svete jediná sirota, o ktorú

by nebolo postarané!“

Bol presvedčený, že láska je schopná vrátiť človeku jeho dôstojnosť a kresťanstvo má preniknúť do všetkých oblastí: do školstva, charity i do sociálneho poriadku spoločnosti. Vzdelávanie chudobných a ošetrovanie chorých považoval za najdôležitejšie polia nasadenia i činnosti svojich sestier, a tak sa spolu začali nasadzovať, často až do krajnosti svojich ľudských síl a možností. Svoje školské i ošetrovateľské diela postupne rozširoval aj na sociálne projekty, lebo mu ležala na srdci bieda vtedajšieho – vykorisťovaného robotníka. V rodinách zaviedol domáci priemysel. Aby zlepšil položenie robotníkov, pokúšal sa založiť kresťanské továrne. Čoskoro sa stal sociálnym reformátorom známym v celej Európe, ktorého súčasníci síce obdivovali, ale neposkytovali mu potrebnú pomoc pre jeho továrenskú podujatia.

Všetky tieto diela zveril svojim sestram s úmyslom venovať sa tým najchudobnejším, najviac trpiacim a ukrivdeným ľuďom.

Aj keď páter Teodózius bol veľmi aktívny, hľadajúci a otvorený pre nové výzvy, bol to človek hlbokéj modlitby, viery a dôvery v Boha. Silu pre svoje pôsobenie čerpal z intenzívne prežívaného vzťahu k Bohu. Preto bol pre dobro človeka pripravený aj riskovať. Dôvera v láskyplnú Božiu prozreteľnosť a Božie vedenie sa stala základným postojom jeho kňazského života a služby ľuďom, ktorých často povzbudzoval: „Dôverujte nekonečne múdrej a láskyplnej Prozreteľnosti vo všetkých svojich situáciách a snaženiach.“

O našom zakladateľovi, otcovi Teodóziovi, v dejinách čítame: „Kto ho raz videl sláviť najsvätejšiu obeť, bol dojatý jeho zbožnosťou.“ Tieto slová

nám akoby prezrádzali, že práve hlboké prežívanie a slávenie tajomstva Eucharistie sformovalo z neho „vznešeného kňaza - vychovávateľa mládeže - priateľa chorých - otca chudobných.“ Svätá omša a adorácia najsvätejšej Eucharistie sú privilegovaným miestom i časom hlbokého spojenia sa s Pánom, odkiaľ si môžeme vždy nanovo načerpať silu pre radostné naplnenie poslania, ktoré nám Pán v tomto čase zveruje.

Keď v tomto jubilejnom roku nášho otca Teodózia slávime 150. výročie jeho požehnaného prechodu do večnosti, spoločne v našich spoločenstvách uvažujeme aj o tom, čo všetko mohlo na sklonku jeho, na cestách náhle ukončeného života, práve v čase predaja neúspešných tovární, naplniť jeho kňazské srdce, ktoré tak, ako to on sám pri odchode z Materského domu povedal, sa „milým Pánom Bohom zaoberalo dňom i nocou“.

Z tohto vnútorného rozpoloženia sa zrodil jeho odkaz, ktorý v posledný večer

svojho života zapísal do pamätnej knihy v Heidene:

„Vo veciach potrebných jednota, v pochybných sloboda, vo všetkom láska.“

Dejiny našej slovenskej provincie sú hlboko späté s osobou i duchovným odkazom nášho otca zakladateľa, lebo prvé tri sestry, verné jeho odkazu, práve v deň, keď bol pochovaný (18. februára 1865) odcestovali z Materského domu v Ingenbohle k nám na Slovensko. A práve toto bolo to semienko pôsobenia Milosrdných sestier Svätého kríža na Slovensku, z ktorého po niekoľkých

desiatročiach vyrástla prvá blahoslavená Slovenka - sestra Zdenka Schelingová - sestra, ktorá vo svojom živote dobre porozumela Krížu.

A tak v závere tejto úvahy nechajme dnes na seba pôsobiť slová testamentu otca Teodózia a aj pre spoločný život v našich rodinách, na pracoviskách, pre život našej farskej rodiny i vzájomných vzťahov objavme ich veľkú formačnú hodnotu, aby sme:

- V potrebných a zásadných veciach boli vždy jednotní.

- V pochybných si zachovali slobodu, slobodu chránili a darovali ju aj iným.

- A vo všetkých, aj tých prekvapivých, udalostiach nášho života, aby sme boli spojení putom vzájomnej lásky, ktorá v dôvere v Pána urobí všetko možným a ľahkým.

V tomto duchu ostávajú s Vami spojené a v rámci Roka zasväteného života sa na spoločný Deň otvorených dverí v našom spoločenstve v Charitnom dome tešia.

Sr. Benjamína Novotná a spolusestry

CEZ SVÄTÚ SPOVEĎ PRICHÁDZA ODPUSTENIE, POKOJ A RADOŠŤ

Ako študent som počul takúto vetu: „Kto sa zriedkavo sponedá, má dušu znetvorenú.“ Veľmi ma to zaujalo a začal som nad tým viac a viac premýšľať. Kladiem si otázku: Keby sa niekto umýval len raz do roka, aká by bola jeho tvár? Alebo keby sa niekto neumýval 10, 20, 50 rokov, ako by vyzerala asi voda?

Dnes vidíme, že vďaka Bohu sa ešte veľa ľudí sponedá - ale ako? Diabol chce, aby človek aj napriek tomu, že prichádza ku

sv. sponedi, mal: nedostatočnú úprimnosť, nedokonalú ľútosť a slabé predsavzatie. Veľakrát má človek pred sv. sponedou hanbu a strach. Mnohí sa obávajú, že stratia u sponedníka vážnosť, úctu či dokonca priateľstvo. Sponed' je v prvom rade o mojom vzťahu s Bohom a nie s človekom.

Kňaz ako sponedník obdivuje dôveru, miluje a váži si každého človeka. Mnohí ľudia menia sponedníka, raz idú k tomu

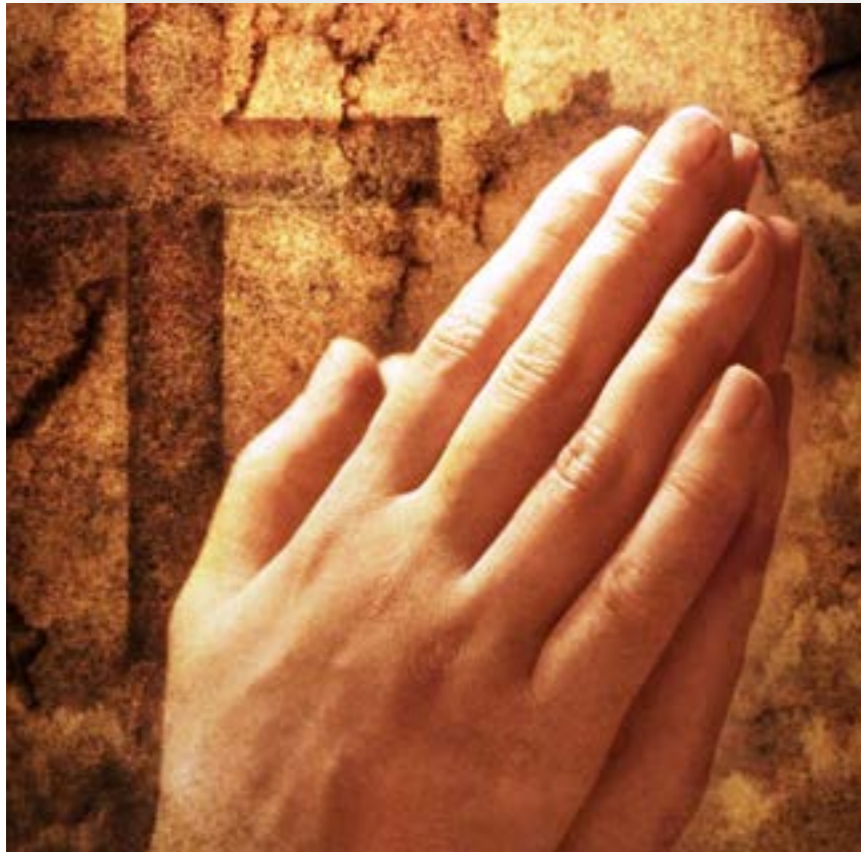
kňazovi, inokedy k tomu a hľadajú rôzne odpovede na svoje problémy, ale nerozhodnú sa zmeniť život. Akoby nám Ježiš chcel povedať: Ty taký nebud! Možno si skúsme položiť otázku: Ako vyzerá moja príprava na sponed? Boli tvoje doterajšie sv. sponede úprimné a platné? Nezamlčal si žiaden ťažký hriech? Lebo ak áno, tvoje sv. sponede boli neplatné a sv. prijímanie bolo prijímané svätokrádežne.

Priateľu, kedykoľvek stretneš Ježiša, vždy v tebe nastane premena. V Evanjeliách vidíme rôznych ľudí, ktorí stretávajú Ježiša. Keď sa ho dotýkajú, vychádza z neho sila. A táto sila preniká človeka, ktorý sa s Ježišom stretáva. Ježišova sila sa dotkla Márie Magdalény, Zacheja, Petra, zločinca na kríži, ale i nás. Každý z nás by vedel veľa rozprávať o stretnutí s Ježišom, keď pocítil jeho dotyk, ktorý viedol k zmene. Čas, kedy nás Pán mení, je čas sv. sponede. Dôraz sa kládie nie natoľko na vyznanie hriechov, ako na naše zmierenie s Bohom, so sebou samými a s inými. Keď hreším, som to ja, ktorý sa vzdalujem Otcovi, a nie Otec, ktorý sa vzdaluje mne. Som to ja, ktorý hovorí Otcovi nie, ale Otec ma neprestáva milovať. Ja som od neho

vzdialený, ale on sa odo mňa nevzdáľuje. Moje hriechy nezmazali jeho lásku ku mne. To ja som sa stal jeho nepriateľom, on bol a ostáva mojím priateľom. Boh ma svojou láskou neustále zahŕňa, ale ja nie som schopný ju prijať. Vo chvíli, keď sa rozhodnem, že skončujem s hriechom a znova sa stanem Božím priateľom, môj hriech sa odpúšťa, lebo priateľstvo je obnovené. Dôležitý je okamih keď poviem: „Chcem sa vrátiť k Ježišovi!“ Od toho momentu som znova živý. Otec ma objíma

sa obrátil. Je potrebné, aby sme vnímali, že vo sviatosti zmierenia máme prežívať radosť. Je to stretnutie s Ježišom, ktorý nás objíma v našich hriechoch. Sviatosť zmierenia nie je mučenie, ale je to oslava radosti. Predstavujem sa Otcovi v mojom hriechu, v mojom špinavom odeve a Otec ma objíma. Moje špinavé šaty sú otláčené na Ježišových šatách a Ježiš to prijíma, on chce zobrať na seba moje hriechy. On sa ma nepýta prečo si padal, ale on mi hovorí prijímam ťa takého aký si, milujem ťa

hoci som v špinavom odeve, hoci moje telo je špinavé a ja sa bojím pozrieť do zrkadla. Nehovorí mi najprv choď, umy sa a obleč si nové šaty. Nie, objíma ma v mojich hriechoch, v mojej špíne. On ma prijíma takého aký som. Nik iný ma nedokáže takto prijať a objasť, iba On. Otec či matka ma prijímajú takého, akého by ma chceli mať. Ježiš ma prijíma takého, aký som. On jediný ma môže objasť v mojich hriechoch. On mi hovorí: milujem ťa, či sa obrátiš, či nie. Ale pretože ťa milujem, chcem, aby si

takého aký si, objímam ťa takého aký si..

Svätá spoveď má štyri dimenzie: odpustenie, uzdravenie, oslobodenie a posilnenie.

V odpustení nám Ježiš hovorí: dovoľ, aby som ti odpustil. Keď ideme k sviatosti zmierenia, ideme tam preto, aby nám boli odpustené naše hriechy. A Boh odpúšťa. Keď prichádzame k sv. spovedi, často sme zranení, frustrovaní, znechutení a je potrebné sa modliť za uzdravenie. Najkrajší moment sviatosti zmierenia nastáva vtedy,

keď sa za nás kňaz modlí, aby sme boli uzdravení. Ježiš nám hovorí: dovoľ mi, aby som ťa oslobodil od všetkých zlých duchov. Každý kňaz je počas sviatosti zmierenia aj exorcistom, lebo počas sviatosti dochádza k priamemu stretnutiu so zlým. Ak dovoľme Bohu, aby v nás konal a pôsobil Duch Svätý, potom dovoľujeme Ježišovi, aby nás posilnil. Pri svätej spovedi Pán nám hovorí: dovoľ, aby som ti odpustil, dovoľ, aby som ťa uzdravil, dovoľ, aby som ťa oslobodil a dovoľ, aby som ťa posilnil. Sviatosť zmierenia je krásna skúsenosť, je to stretnutie s Otcem, ktorý nás objíma a miluje. Dovoľme Ježišovi vstúpiť do nášho života.

Predstav si, že sa topíš – to sú tvoje hriechy, a v tomto beznádejnom stave ti podáva ruku tvoj priateľ – a tým je Ježiš. Na sv. spoveď nesmieš pozeráť ako na niečo, čo musíš. Ak po vyznaní hriechov nie sme plní radosti, potom nám niečo chýba, lebo stretnutie s Ježišom, ktorý nám odpúšťa, prináša obrovskú radosť. Súčasťou sv. spovede je snaha naozaj sa polepšiť a zanechať hriešny spôsob života. My ľudia nie sme meradlom dobrého a zlého konania – meradlom pre nás je Boží zákon.

Predstav si seba ako márotnatného syna, hladného, vzdialeného ďaleko od domova. Jedného dňa si tento syn povie: vstanem a pôjdem k svojmu otcovi. Má prázdne ruky. Možno aj my sme niekedy v podobnej situácii, keď si povieme ešte nie, mám čas. Príde čas, kedy ty ochorieš, padneš, cítiš sa pod nátlakom zlého, cítiš ako obrovský problém tlačí na tvoje plec a vtedy si povieš: vstanem a pôjdem k svojmu Otcovi.

Otec ti chce povedať choď, umy sa, obleč si nové šaty, zanechaj doterajší život, neboj sa, ja som s tebou. Neboj sa, Ježiš ťa volá preto, aby ti odpustil a aby ťa potešil svojou láskou a radosťou z odpustenia.

František Bebko, kaplán

PÚTNICKÉ MIESTO - MARIÁNSKA HORA V LEVOČI

Ako deti sme sa vždy tešili na začiatok júla. Každý rok sme chodili k babke a dedkovi do Levoče a s nimi i na „huru“. Do strmého kopca nad mestom sme kráčali s davom ľudí po prašnej ceste, a hore, pri nádhernom kostole, bola slúžená svätá omša vonku. Vtedy sme ešte celkom nechápali, kde sa nachádzame, ale bolo nám jasné, že toto miesto je výnimočné.

Mariánska hora v Levoči je najstarším pútnickým miestom východného Slovenska a počtom pútnikov najväčším na Slovensku. Patrí medzi svetové pútnické miesta. Každoročne sem merajú cestu tisíce ľudí z rôznych kútov Slovenska, no aj z okolitých krajín. Korene mariánskeho kultu siahajú až do 13. storočia. Z tých čias pochádzajú prvé zmienky o tomto pútnickom mieste a zhromažďovaní mariánskych ctiteľov. V roku 1247 tu bola postavená prvá kaplnka, pravdepodobne ako prejav vďaky Božej Matke za záchranu mnohých životov počas vpádu Tatárov v rokoch 1241 - 1242.

V roku 1311 do Levoče prišli františkáni - minoriti, ktorí zaviedli sviatok Navštívenia Panny Márie. O jedenásť rokov neskôr opravili kaplnku na Mariánskej hore. V druhej polovici 15. storočia malý kostol nestačil kapacitne a okrem toho hrozilo jeho zrútenie. Farár Servác v roku 1470 kostol zväčšil, čiastočne prebudoval a krátko nato kostol dostal gotickú milostivú sochu Panny Márie, ktorá je na Mariánskej hore dodnes. V tej dobe už bol pri kostole aj strážny domček. Púte na toto vzácne miesto neprestali ani počas reformácie.

Oživenie pútí nastalo po rekatolizácii v 17. storočí. Kostol bol viackrát prebudovaný a rozšírený. Začiatkom 19. storočia postavil levočský farár Ján Ehrnsperger ďalší kostol na Mariánskej hore. Neskôr tu vybudovali drevenú kaplnku pre veriach východného

obradu gréckokatolíkov. Súčasný pútnický kostol začali stavať z milodarov veriacich v roku 1906, dokončili ho v prvej polovici roku 1922 a 2. júla nový kostol slávnostne posvätil biskup Ján Vojtaššák.

Plány levočského farára Jozefa Vojtasa rozšíriť pútnické miesto o reholný a exercičný dom zlyhali po druhej svetovej vojne vzhľadom na politické pomery. Podarilo sa ich zrealizovať až po páde komunizmu v roku 1989 terajšiemu levočskému dekanovi Františkovi Dluhošovi.

Pápež Ján Pavol II. povýšil v roku 1984 pútnický chrám na Mariánskej hore na menšiu baziliku - baziliku minor. Najväčšia púť sa tu uskutočnila v roku 1995 práve za

prítomnosti pápeža Jána Pavla II., keď do Levoče prišlo vyše šesťstôpätidesiat tisíc pútnikov.

František Dluhoš vydal v roku 2000 podrobné dejiny Mariánskej hory v Levoči. Je to prvá monografia o tomto pútnickom mieste, predstavujúca dejiny mariánskeho kultu v Levoči i jeho vplyv na náboženstvo Slovákov.

Mariánska hora v Levoči je premodlené miesto plné milostí, z ktorých tu môžeme všetci načerpať. A z vlastných skúseností viem, že prosby a modlitby, prednesené úprimne na tomto mieste, nikdy nezostanú bez odozvy.

Zuzana Bradáčová, zdroj internet

MODLITBA JE SILNEJŠIA AKO ATÓMOVÁ BOMBA!

Hirošima a Nagasaki – mená týchto miest budú v dejinách neustále spojené s totálnym zničením a nevýslovným utrpením po zhodení atómových bômb počas druhej svetovej vojny. V tomto roku uplynie od tejto tragédie 70 rokov. Aj keď táto tragédia poznačila Japonsko i celý svet a jej následky trvajú dodnes, v tejto hrôze sa stal „neuveriteľný“ zázrak:

Bol pondelok, 6. august 1945, medzi druhou a treťou hodinou v noci. Z ostrova Tinian vyštartovalo lietadlo typu Boeing

sa odohrávalo podľa plánu. Bolo to po prvýkrát v dejinách ľudstva, čo sa ľudia odvážili zhodiť na zem atómovú bombu. Stalo sa to ráno o ôsmej hodine a pätnástej minúte. Nepredstaviteľný svetelný blesk a mesto bolo pokryté vriacim dymom, ktorý vyhadzoval budovy do vzduchu.

Obrovské mračno dymu dosiahlo za tri minúty výšku 10 000 až 20 000 metrov. Celé mesto bolo zničené. Čo zostalo, bola len tma, krv, zhoreniny, stonanie a bleskurýchle šíriaca sa hrôza.

pre všetky časy. Existuje však ešte jedno iné, veľkorysé, nepoznané posolstvo z Hirošimy, utešujúce posolstvo nádeje: „Modlitba je silnejšia ako atómová bomba!“

Maria, Kráľovná ruženca, zázračným spôsobom zachránila malé, štvorčlenné spoločenstvo pátrov jezuitov, ktorí žili na fare vzdialenej len 8 blokov domov od centra explózie.

Páter Hubert Schiffer SJ, ktorý zomrel 27. marca 1982 vo Frankfurte, podal o tom ako očitý svedok svedectvo na jednom eucharistickom kongrese vo Philadelphii (USA).

Ako 30-ročný kňaz pôsobil na fare „Nanebovzatia Panny Márie“ v Hirošime. Pred desaťtisícami účastníkov podal nasledujúce svedectvo:

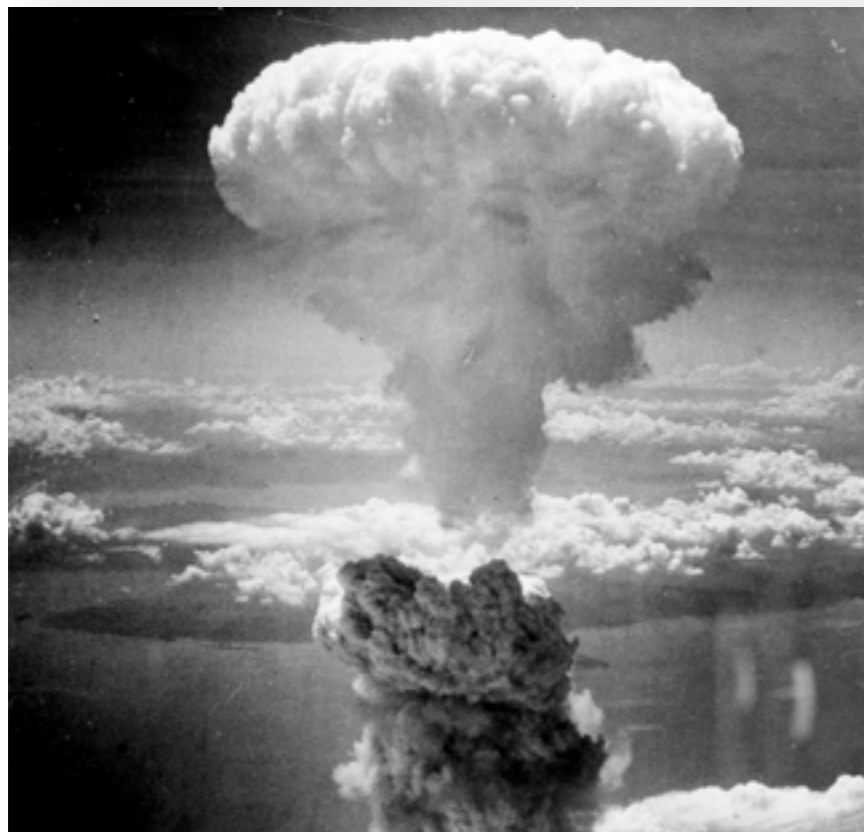
„Úplne náhle, akoby medzi jedným a druhým nádychom, sa modré nebo nad Hirošimou osvietilo zaslepujúcim, neopísateľne osľňujúcim intenzívnym svetlom. Obklopovalo ma len trblietavé svetlo. Nemohol som ani vidieť, ani rozmýšľať. Na moment všetko stíchlo. Plával som v oceáne svetla, bezbranný a ustráchaný. Zdalo sa, že miestnosť prestala dýchať naplnená smrteľným tichom. Zrazu sa ozvalo hromobitie hroznej explózie. Neviditeľná sila ma zhodila zo stoličky. Vo vzduchu ma to triaslo, hádzalo, krútilo ako list v jesennom vetre. Potom sa všetko ponorilo do tmy, do ticha, do ničoty. Neustratil som vedomie, lebo som sa snažil myslieť na to, čo sa stalo. Cítil som, že aj ja sám som v tejto totálnej tme. Ležal som tvárou k zemi na drevených troskách. Ťažký predmet ťažil môj chrbát a po tvári mi stekala krv. Nič som nevidel

B-29 Superfortress smerom k japonskej pevnine. Hirošima mala byť vymazaná zo zemského povrchu, a tým mala byť zničená japonská vojnová moc.

Otvory bombardéra sa otvorili nad viac ako 1/2 miliónovým mestom. Všetko

Takto to opisuje pilot bombardéra: „Od tejto spomienky na niekoľko najstrašnejších minút môjho života sa nikdy nebudem môcť oslobodiť.“

Nielen on, celý svet bol šokovaný! Hirošima a Nagasaki zostanú varovaním

a nepočul. Myslel som si, že som mŕtvy! Potom som počul svoj vlastný hlas. To bola tá najhroznejšia skúsenosť zo všetkého. Ukázala mi, že som ešte živý a vo mne rástlo strašné vedomie, že sa musela stať hrozná katastrofa! Jeden celý deň som strávil ja a moji traja spolubratia v tomto ohnive pekla, dyme a žiarení, pokiaľ nás nenašli záchranári a neprivedli nás do bezpečia. Boli sme síce všetci zranení, ale vďaka Božej milosti sme prežili.“

Ľudsky si nikto nevie vysvetliť, prečo títo štyria jezuitskí pátri, P. Hugo Lasalle, P. Kleinsore, P. Cieslik a P. Schiffer, ktorí boli v roku 1976, v čase eucharistického kongresu ešte živí, v okruhu 1,5 km ako jediní zo státisícov prežili. Zostáva to hádankou pre všetkých expertov, prečo ani jeden zo štyroch pátrov neutrpel škody rádioaktívneho žiarenia a prečo ich dom vzdialený len osem blokov od centra

explózie zostal stáť, hoci všetky budovy okolo boli zničené a spálené.

Ani 200 amerických a japonských lekárov a vedcov nemohlo nájsť vysvetlenie, prečo páter Schiffer napriek všetkému žil po explózii bez následkov ešte vyše 30 rokov, a to pri dobrom zdraví! Na mnohé otázky počuli všetci udivení vždy tú istú odpoveď: „Ako misionári sme chceli žiť v našom živote jednoducho posolstvo z Fatimy, a preto sme sa denne modlili ruženec.“

To je posolstvo Hirošimy prinášajúce nádej: Modlitba je silnejšia ako atómová bomba.

Keď vyznajú ľudia všetkých národností a náboženských vyznaní Boha ako svojho Stvoriteľa, svojho Pána a spoločného Otca, keď budú chcieť poznať Jeho vôľu a budú ho prosiť o pomoc, tak nás to privedie k pravému pokoji. A keď budeme

predovšetkým my – kresťania, vyzvať ružencom „Kráľovnú pokoja“ a „Matku všetkých národov“, tak to osozí a učiní oveľa viac ako všetky konferencie a pozemské ľudské námahy. Kňaz Peyton povedal čosi, čo sa hodí práve sem: „Rodina, ktorá sa spolu modlí, spolu aj zostane.“ A to platí aj pre celú ľudskú rodinu.

Dnes sa v centre mesta Hirošimy nachádza kostol zasvätený Panne Márii. 15 sklenených okien znázorňuje 15 tajomstiev ruženca, ktorý sa tam ľudia často modlia. Biskup Fulton J. Sheen, nebohý biskup z New Yorku, povedal v jednom rozhlasovom vysielaní: „Tretia svetová vojna nemusí byť; ani žiadna nebude, keď proti hrozbe atómovej bomby postavíme „Ženu - Pannu Máriu“!“

prpravila Monika Macuráková

NAŠA PANI KOSTOLNÍČKA HELENKA

Vo farskom kostole v Novom Smokovci slúžila od roku 2003 ako hlavná kostolníčka pani Helenka Štefániková, alebo ako ju všetci familiárne voláme – Helenka.

Helenka pochádza z Hranovnice, pracovala ako servírka v sanatóriu v Kvetnici a potom v liečebnom ústave Penzák. Do Tatier prišla v roku 1958 už ako vydatá, manžel robil stolára a pochádzal z Humenného. Už 26 rokov je však vdovou. Spolu mali 3 detičky, z ktorých 2 zomreli veľmi maličké. Syn Peter (54) zomrel pred 2 rokmi. Manžela a rovnako aj syna smrť zastihla v robote. Mala 5 vlastných a 2 nevlastných súrodencov, ostala posledná, z bratov a sestier už nik nežije. Má 3 vnúčatá a 2 pravnúčatá. V živote prežila mnoho ťažkých krízov, ved' pochovala všetkých svojich najbližších a prešla si kadečím. No s vierou v Boha to pokorne znáša a skromne slúži Bohu v našej farnosti.

Ku „kostolníčeniu“ sa dostala viac-menej náhodou, zhruba rok po vysviacke nového farského kostola ju oslovil vtedajší pán farár Mordel, či by bola ochotná pomáhať pani kostolníčke. Hoci je skôr introvertný typ a ako sama tvrdí trémistka, prekonala to, zapáčilo sa jej to a pomáha podnes ako vládze, hoci už má úctyhodných vyše 82 rokov. Vrávi, že táto služba ju baví, bavila by ju veľmi i teraz, len keby viacej vládala, totiž bolia ju nohy a ťažšie sa jej už chodí. No ako vzápätí dodáva, kým bude môcť, vďačne pomôže.

Počas jej pôsobenia zažila v našej farnosti 2 pánov farárov a 17 kaplánov. S úsmevom možno povedať, že počas bohoslužieb robí i kostolníčku, a keď treba i kantorku i miništranta. Mám pred očami, ako sa pred svätou omšou, keď už má všetko nachystané, skromne uchýli v sakristii do kútika s modlitebnou knižkou, nasadí si okuliare a v tichosti sa modlí.

Milá naša Helenka! V mene všetkých farníkov Vám ďakujeme za Vašu obetavú a pokornú službu. Dobrotivý Boh to iste všetko dobre vidí, nech Vám to teda bohato odmení teraz no najmä vo večnosti!

Veľká vďaka Ti Pane za našu drahú Helenku...

Peter Dziak

RADY SKÚSENÉHO DIABLA

„Diabol... ten pyšný duch... neznesie posmech.“ (Thomas More)

Pôvodne som mala úvod tohto článku napísaný inak. Chcela som Vám v ňom predstaviť spisovateľa C. S. Lewisa a jeho dielo s týmto satirickým názvom. Ale Katolícke noviny č. 4 z 25. 1. 2015 tohto spisovateľa vo svojom článku predstavili

Drahý môj Svrabomil!

Veľmi si ma potešil správou o vzťahu Tvojho pacienta k matke. Túto výhodu musíš za každú cenu využiť. Nepriateľ bude pracovať zvnútra von, postupne podriadi viac a viac oblasti pacientovho správania svojej šablóne. Každú chvíľu môže začať pracovať na jeho vzťahu k

život. Myslí si, že obrátenie je niečo, čo sa deje vo vnútri, a tak bude svoju pozornosť upierať predovšetkým na stavy svojej mysle, presnejšie povedané, na ich veľmi cenzurovanú verziu, ktorú mu budeš ukazovať. Podporuj ho v tom. Nech prehliada svoje najzákladnejšie povinnosti a sústreď sa na vznešenejšie

veľmi dobre. Spomínanú knihu s týmto pre mňa „hrozným“ názvom mám doma. Sú to vlastne listy skúseného diabla menej skúsenému začiatočníkovi. Čítať túto knihu nie je jednoduché. Je však o nás ľuďoch a žiaľ, je veľmi pravdivá. Pri čítaní tejto knihy mi veru neraz naskočili zimomriavky na tele. Prečo? Posúďte sami. Jeden list z tejto knihy Vám tu predkladám:

starej pani, preto sa tam musíš dostať čím skôr. Zostaň v úzkom kontakte s kolegom Tučňochom, ktorý má na starosti pacientovu matku, a spoločnými silami v ich domácnosti vypustíte zvyk vzájomného znervózňovania a každodenného zapárania. Pomôžu Ti v tom nasledujúce metódy:

Sústreďuj jeho myseľ na vnútorný

a duchovnejšie záležitosti života. Využi istú skvelú ľudskú črtu: majú strach z očividného a radšej pred tým zatvárajú oči. Musíš ho priviesť do stavu, v ktorom bude schopný celé hodiny sa zaoberať sebaanalýzou bez toho, aby o sebe niečo zistil, kým všetkým, čo s ním bývajú v jednej domácnosti alebo pracujú v jednej kancelárii, je to úplne jasné.

Je samozrejme, že mu nezabrániš, aby sa za svoju matku modlil, no máme prostriedky, ako modlitby zneškodniť. Daj si záležať na tom, aby boli vždy veľmi „duchovné“. Nech sa stále zaoberá stavom jej duše, nikdy nie jej reumatizmom. Z toho vyplynú dve výhody. V prvom rade sa bude sústreďovať na veci, ktoré považuje za jej hriechy. Ak mu troška pomôžeš, bude za hriechy považovať všetko, čo ho na nej dráždi alebo mu nevyhovuje. A tak mu môžeš stále viac jatriť rany všedného dňa, dokonca aj vtedy, keď je na kolenách. Je to veľmi jednoduchá operácia a uvidíš, že aj veľmi zábavná. Navyše, keď má len nejasnú a v mnohom aj mylnú predstavu o jej duši, do istej miery sa vlastne bude modliť za imaginárnu osobu. Tvojou úlohou preto bude, aby sa táto imaginárna osoba stále menej a menej podobala jeho skutočnej matke – starej pani s podrezaným jazykom, s ktorou každé ráno sedí pri raňajkách. Časom sa Ti možno podarí túto predstavu tak vzdialiť skutočnosti, že ani jedna myšlienka alebo pocit z modlitieb za jeho imaginárnu matku neprenikne do jeho správania ku skutočnej matke. Mal som pacientov, ktorí dokázali vstať od horlivej modlitby za „dušu“ svojej manželky alebo syna a v ďalšom momente svoju skutočnú

manželku či syna bez mihnutia oka zmlátiť alebo uraziť.

Keď dvaja ľudia spolu žijú mnoho rokov, zvyčajne sa stane, že istý tón hlasu alebo výraz tváre začne toho druhého neznesiteľne dráždiť. Popracuj na tom. Plne zameraj pacientovu pozornosť na to, ako jeho matka dvíha obočie, čo od detstva neznášal. Nech sa v duchu zaoberá tým, ako veľmi to nenávidí. Nech si myslí, že ona to dobre vie, aké je to protivné, a že to robí práve preto, aby ho rozčúlila. Ak odvedieš svoju prácu dobre, ani si nevšimne, aké je čosi také nepravdepodobné. A, samozrejme, nedovoľ mu, aby sa zamyslel nad tým, že aj určitý tón v jeho reči alebo výraz jeho tváre môže podobne dráždiť zase ju. Keďže sa nevidí, ani nepočuje, nemal by to byť pre Teba žiaden problém.

V civilizovanom svete sa nenávisť v domácnostiach vyjadruje slovami, ktoré by na papieri vyzerali úplne neškodne (slová samotné urážlivé nie sú), ale takým tónom, alebo v takej chvíli, že nemajú ďaleko od poriadnej facky. Aby ste mohli s Tučňochom v tejto hre pokračovať, musíte sa snažiť o to, aby mali obaja vaši hlupáci dvojaký meter. Tvoj pacient musí vyžadovať, aby matka brala všetky jeho výroky bez zbytočnej

domyšľavosti a posudzovala ich na základe skutočného významu slova, kým on bude maximálne precitliveným spôsobom interpretovať každý tón, kontext aj predpokladaný úmysel všetkého, čo povie jeho matka. Nech ona robí presne to isté. A tak môžu odísť z každej hádky presvedčení (alebo aspoň takmer presvedčení), že sú úplne nevinní. Ved' to poznáš: „Ja sa jej len spýtam, o koľkej bude večera, a ona hneď začne po mne vrieskať.“ Akonáhle si človek osvojí tento štýl vedenia dialógu, dochádza k nádherným situáciám, keď pacient hovorí veci s jednoznačným úmyslom toho druhého uraziť a zároveň sa sťažuje, keď sa ten druhý naozaj urazí.

Napokon, rád by som vedel čosi o náboženskej pozícii starej pani. Žiarli vôbec na tento nový faktor v synovom živote? Je aspoň trochu namrzená, že sa k náboženstvu dostal vďaka iným, a tak neskoro, keď ona mu už v detstve dala toľko príležitosti, aby sa obrátil? Má pocit, že z toho robí zbytočne veľké „haló“, alebo že sa k viere dostal príliš ľahko? Nezabúdaj na staršieho brata v Nepriateľovom príbehu.

Objíma Ťa Tvoj strýc Krutodlak.

Monika Macuráková

O POKÚŠANÍ

Je pravda – keď človek leží v hriechoch a zlovykoch, nepocituje ani nebadá v sebe žiadne pokúšenia. Ale keď chce zmeniť svoj život, tak sa na neho vrhá celé peklo. Počúvajte, čo hovorí sv. Augustín: Zlý duch pripomína strážcu, ktorý má vo väzení mnoho väzňov. On má pokojne kľúče vo vrecku, lebo je presvedčený, že mu väzni neujdu. – Ani diabol nenastavuje pasce hriešnikovi, ktorý nemyslí na nápravu; iba zaťahuje putá a nemá čas na nové pokúšenia. Necháva na pokoji náruživcov

– ak prirodzene bezbožník môže mať pokoj – a čo najstarostlivejšie ukrýva pred nimi stav ich duše a až v hodine smrti v hrozných farbách im stavia pred oči hriechy, ktoré spáchali, aby ich týmto spôsobom priviedol k zúfalstvu. Naproti tomu celkom ináč postupuje peklo s ľuďmi, ktorí chcú rozhodne zmeniť svoj život a oddať sa výlučne službe Bohu. Augustín to dobre vedel z vlastnej skúsenosti. Dokiaľ žil nemorálne, dovtedy nevedel, čo je to pokúšenie. Bol úplne pokojný. Keď sa však

odvrátil od zlého ducha, musel s ním päť rokov viesť hroznú vojnu, pričom horko plakal a robil prísne pokánie. Tu sú slová tohto veľkého Doktora Cirkvi: Metal som sa ako väzeň prikovaný reťazami. V jeden deň som víťazil, ale pozajtra som ležal zvalený na zem. Tento krvavý a urputný boj sa ťahal päť rokov. Nakoniec s Božou pomocou som úplne porazil nepriateľa.

Z kázne sv. Jána Mária Vianey

KEĎ TATRY HORELI

„Keď budeš brodiť vodami, budem s tebou,
a keď riekami, nepotopia ťa,
keď pôjdeš cez oheň, nepopáliš sa,
a plameň nebude horieť na tebe.“

(Iz 43, 2)

V lete 2005, rok po strašnom tatranskom hurikáne, ktorý zanechal po sebe obrovskú spúšť na lesoch, som bola v Tatrách aj so svojim vnukom Tomášom. Bývali sme u starkej v lesnom domčeku pod Slavkovským štítom v Novom Smokovci.

Bolo krásne sobotné popoludnie, práve čas pred svätou omšou, ktorý sme využili na pozorovanie príchodu cyklistov do cieľa pod starým kostolíkom naproti hotelu Grand.

Z ničoho nič sa začala približovať – smerom od osady Tatranská Polianka – podivuhodná čierňava. Len Všemohúci vedel, čo sa na nás chystá. Bolo dusno a zacítili sme dym. Išli sme na svätú omšu v predtuche blížiacej sa búrky alebo niečoho iného, nepochopiteľného.

Na konci svätej omše ľudia zacítili, že štiplavý dym, ktorý už prenikal až do kostolíka, je predzvestou ohňa. Po požehnaní pani organistka Elenka vybehla von z kostola a uvidela, čo sa deje. Hneď vyzvala prítomných na spoločnú modlitbu za odvrátenie katastrofy valiacej sa na Smokovce. Modlil sa s nami aj kňaz.

Po svätej omši po východe z kostola sme takmer nevideli pred seba. Bytovky učupené blízko veľikánov zrazu boli ničím pred žvlom – ohňom. Nebolo možné rozoznať, či sa zvečierieva, alebo je príčinou ten obrovský požiar.

Horeli zvyšky lesa a kmene stromov, ktoré zostali po minuloročnej víchrici. Plamene preskakovali z miesta na miesto, akoby ich čosi neviditeľné zapalovalo meter za metrom. Vzduch bol neznesiteľný,

takmer nedýchatelný. Taký požiar som v živote nezažila a znovu som povedala: „Iba ty, Pane, nás môžeš skutočne zachrániť.“

Horelo celé okolie Jakubkovej lúky a zdalo sa, že už horí aj očné oddelenie ústavu. Keď sme akosi prišli k domu, ľudia vybiehali z dverí a spomínala sa aj evakuácia. Fúkal silný vietor od západu a plamene sa nebezpečne blížili k obydliam. Pani Elenka Dolinková, obyvateľka Smokovca, v tom strašnom utrpení pribehla k bytovkám so svätenou vodou a v modlitbe vyhlasovala v mene Ježiša Krista Božiu vládu nad požiarom a prosila nebeského Otca, aby ochránil obydlia. Za miesta pokropené svätenou vodou sa oheň skutočne nedostal.

K našim modlitbám sa pripojili mnohí a sľubovali v biede a úzkosti, že ak sa zachránia, zmenia svoje životy. V hrôze a horúčave spínali ruky a prosili o dážď. Plač a tiché modlitby sa niesli nocou aj z úst tých, ktorí možno po mnohé roky nevyslovili meno Pánovo, alebo aj boli neveriaci. Prerušovalo nás len hučanie veľkých rozsiahlych ohňov, pred ktorými nebolo kde ujsť. Jediná možná pomoc by bol zázrak zhora. Tak sme oň úpenlivo prosili.

Vnuk ma statočne držal za ruku a šepkal: „Babinka, ja chcem ísť spať.“ Zobrali sme starkú a vyštverali sme sa do zady meného bytu. Inšie mi nenapadlo, iba som povedala Tomášovi: „Pod, poprosme Pannu Máriu. Ona deti vypočuje a určite pomôže.“

Vnuk si kľakol na posteľ (dym neuveriteľne štipal v očiach) a viem len jedno – že chlapec sa takto úprimne modlil: „Panna Mária, vieš, ja už chcem ísť spať, no musím mať topánky na nohách a vyzuť si ich nesmiem, keby bolo treba utekať preč. Prosím ťa, aby som si mohol už tie topánky vyzuť a zaspať. Prosím ťa, zhasni aj oheň,

veď ma pália oči a máme málo slzičiek na jeho uhasenie. Amen.“

My so starkou sme odriekali ruženec. Nespalo sa do rána, ale už za svitu lietali helikoptéry s vodou vo vakoch a hasili. Húkali hasičské autá zo širokého okolia, až zo Žiliny a iných miest.

Na druhý deň popoludní za veľkej horúčavy sa spustil tichý, pokojný dážď, ktorý zabránil vzniku nových ohnísk. Cez zady meného okná vôbec nebolo vidieť von. Vonku sme chválili Nebeského Otca so zdvihnutými rukami z vďaky za vypočutie našich prosieb a záchranu životov a obydlí.

„Vybudujú odveké sutiny,
zrúcaniny predkov postavia,
obnovia spustošené mestá,
trosky od pokolenia do pokolenia.“

(Izaiáš 61,4)

Anka Gálová-Vavrová (Prievizda)

DEŤOM

AKO VIDÍM BOHA JA

Deti odjakživa prekvapovali. Ich srdiečka sú ešte nepoškvrnené chamtivosťou, vypočítavosťou, ale sú úprimné a čisté. Ich videnie sveta je často veľmi pekné, ale aj veľmi úsmevné. Hovorí o tom aj nasledujúca slohová práca žiaka 3. ročníka v Kalifornii, v ktorej mal za úlohu vysvetliť Boha:

Jedna z Božích hlavných prác je robiť ľudí. On ich vyrába preto, aby nahradil tých, čo zomierajú, a tak aby bol dostatok ľudí, ktorí sa starajú o veci na zemi. Nevyrába narastených, len bábätká. Myslím, že preto, lebo malých je ľahšie vyrobiť. Takto nemusí stráviť svoj drahocenný čas učením ich hovoriť a chodiť. To môže ponechať na mamy a otcov.

Božou druhou najdôležitejšou robotou je počúvať modlitby. Množstvo modlitieb prichádza k nemu hlavne od určitých ľudí, ako kňazi a podobní, ktorí sa modlia viac, než len keď idú spať. Práve pre toto Boh nemá čas počúvať rádio alebo sledovať televízor. Boh vidí všetko a počuje všetko a je všade, čo ho robí riadne zaneprázdneným. Takže nemal by si ho otravovať svojím prosíkaním, ak ti už mama alebo oco raz povedali nie.

Ateisti sú ľudia, ktorí neveria v Boha. Nemyslím si, že sú nejakí v našom meste. Ak hej, tak určite nie z tých, čo chodia do nášho kostola.

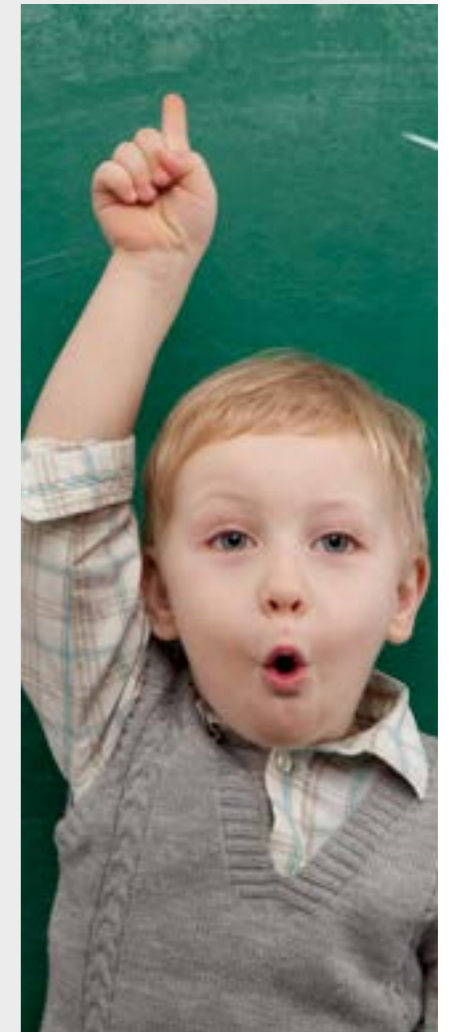
Ježiš je Boží syn. Zvykol robiť všetku tú ťažkú prácu, ako chodiť po vode a robiť zázraky a ľudia nakoniec boli unavení z jeho kázania, a tak ho ukrižovali. Ale on bol dobrý a milý ako jeho Otec a povedal svojmu Otcovi, že nevedia, čo robia a aby im odpustil, a on na to, že „o.k.“ Jeho Otec

(Boh) si cenil všetko, čo urobil, tiež všetku prácu na zemi, tak mu povedal, že nemusí znova ísť tam dole viac. Môže ostať v nebi. Takže ostal. A teraz vypomáha svojmu Otcovi počúvať všetky tie modlitby a pozorovať všetky veci, ktoré sú pre Boha dôležité a triedi ich, aby sa nepodstatnými nezaťažoval. Takže je ako sekretárka, ale oveľa viac dôležitejšia. Môžeš sa modliť kedykoľvek chceš, takže sú pripravení ti pomôcť, pretože vždy minimálne jeden z nich má zmenu.

Mal by si ísť vždy v nedeľu do kostola, pretože to robí Boha šťastným, a ak nenájdeš nikoho, koho by si urobil šťastným, Boha určite áno. Nevynechávaj kostol, pretože chceš urobiť niečo, o čom si myslíš, že to bude väčšia sranda, ako napríklad ísť na pláž. To je zlé. A mimochodom slnko aj tak ráno ešte poriadne nehreje.

Ak neveríš v Boha, ak chceš byť ateistom, potom budeš veľmi opustený, lebo tvoji rodičia nemôžu ísť všade s tebou, napríklad kempovať, ale Boh áno. Je dobré vedieť, že on je stále nablízku, keď sa bojíš v noci alebo keď nevieš plávať a veľké decká ťa hodia do riadne hlbkej vody. Ale nemal by si jednoducho vždy špekulovať nad tým, čo ešte Boh môže pre teba urobiť. Rátam, že Boh ma tu dal a môže si ma vziať späť, kedykoľvek sa mu zapáči. A to je to, prečo verím v Boha.

Monika Macuráková
(zdroj: internet - skutočný príbeh)

Milé deti,

v tomto čísle nášho i Vášho časopisu Ratolest si nájdete pekný obrázok sv. Petra a Pavla, ktorý si môžete vymalovať. Na sviatok našich tatranských patrónov si ho vymalovaný doneste do kostola, kde v rámci hier počas farského dňa 28.6.2015 bude vyhodnotenie o najkrajšie vymalovaný obrázok. Víťaz získa peknú cenu.

PLÁNOVANÉ PODUJATIA

20. 6. (sobota)

15:00 sv. omša chata Encián

27. 6. (sobota)

15:00 deň otvorených kláštorov – deň otvorených dverí v Charitnom domove Dolný Smokovec

28. 6. (nedeľa)

10:05 odpustová sv. omša Nový Smokovec, farský deň

1. 7. (streda)

18:00 kostol Nový Smokovec, koncert zboru sliezskej univerzity „Harmonia“

2. 7. (štvrtok)

cyklistická púť Levoča

12. 7. (nedeľa)

15:00 sv. omša Sliezske dom – 20. výročie návštevy Jána Pavla II.

25. 7. (sobota)

15:00 sv. omša chata Solisko

27. – 31. 7.

denný farský tábor pre deti

3. – 7. 8.

denný farský tábor pre najmenších

15. 8. (sobota)

10:30 odpustová sv. omša Tatranská Lomnica

29. 8. (sobota)

15:00 sv. omša chata pri Zelenom plese

12. 9. (sobota)

15:00 sv. omša na Slavkovskom štíte

13. 9. (nedeľa)

8:30 odpustová sv. omša na Štrbskom Plese

15. 9. (utorok)

10:00 odpustová sv. omša v Tatranskej Polianke

26. 9. (sobota)

15:00 sv. omša chata pod Rysmi

Október

farská púť do Ríma

Každá druhá sobota v mesiaci

turistická sobota pre deti

Každá druhá nedeľa v mesiaci

popoludňajšia sv. omša v Novom Smokovci – reholná (rok zasväteného života)

ŠTATISTIKA

marec – máj 2015

Do spoločenstva Cirkvi boli krstom prijatí:

Nina Straková (Piešťany)

Ela Olosová (Ružomberok)

Nina Babiaková (Poprad)

Alžbeta Ryšová (Gerlachov)

Filip Dolinka (Bratislava)

Olívia Budzáková (Nový Smokovec)

Z našich radov odišli k Pánovi:

Ján Kladný (Poprad)

Júlia Imriščáková (Tatranská Lomnica)

Anna Kovacsová (Tatranská Lomnica)

Jakub Kačmarák (Vyšné Hágy)

Ondrej Kukoľ (Vyšné Hágy)